

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: _____

•••□•••

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Armand Călinescu. — Ce ne lipsește. — În semnul războiului. — Aspecte economice românești. — Decret Lege. — Timbrarea cererilor de înregistrare în registrul comerțului. — Contul Profit & Pierdere.

Armand Călinescu

La încheierea revistei ne-a surprins știrea despre asasinarea dlui Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri. Domnia sa a căzut jertfă unei răzbușări odioase.

Armand Călinescu a făcut o carieră strălucită politică, ajungând la etatea de abia 46 ani la înalta demnitate plină de răspunderi. A făcut parte în deceniul din urmă din toate sesiunile parlamentare, fiind ales de deputat în fiecare ciclu parlamentar.

Prin energia, sobrietatea și cinstea sa, a asigurat țării liniștea și stabilitatea internă atât de necesară în vremile nesigure prin cari trecem. Toată țara deplânge în el pierderea unui mare patriot și om de stat. Dorim ca acest afentat reprob de întreaga opinie publică a țării, să nu aibe nicio repercusiune dăunătoare asupra națiunii noastre.

„Solidaritatea” asociațiunea băncilor românești din Ardeal și Banat, deplânge cu Țara întreagă pierderea marelui român care a fost Armand Călinescu.

Ce ne lipsește?

În România, fără agrară, era în circulație o părere veche, că anii cu recoltă bună întăresc nu numai situația guvernului, ci produc o mulțumire generală; toată lumea e veselă, tuturor ramurilor de activitate le merge bine. Concurența transoceanică, pe care ni-o face o agricultură hipermecanizată și suprarationalizată, și care concurență am simțit-o în anii de după războiu, — a redus prețurile produselor agricole sub limita care să asigure o rentabilitate în agricultura europeană în general, și mai ales într'a noastră românească în special. Acest fenomen a avut drept urmare gravă: compromiterea echilibrului economic și social, pe care se răzima, înainte de războiu, bunăstarea generală.

Criza agrară s'a stabilizat. Toate măsurile luate, au fost în general mai mult expediente cu efect imediat și trecător, dar preîntâmpinător de sguduiri sociale și de agravarea desechilibrului economic. Disproporția dintre prețurile produselor agrare și industriale se menține și azi.

Țara noastră aduce an de an sacrificii importante pentru susținerea prețului grâului, cereala principală (noi orășenii suportăm Lei 2,05 impozite și taxe pe fiecare kilogram de făină, ce-l consumăm), fără ca prin această măsură să se fi soluționat fondul crizei organice a

agriculturei, ba nu s'a realizat nici mulțumirea la sațe, cu toate, că s'a ajuns la un preț remuneratoriu al grâului.

Anul acesta am avut în general o recoltă bună, ba în unele părți, — cum e cazul în Banat și Crișana, una de adevărat record, atât sub raport cantitativ, cât și calitativ. Și cu toate acestea manifestarea îndestulirei, cu repercusiuni înviorătoare și asupra celorlalte ramuri de activitate, întârzie. Comerțul din multe puncte de vedere tângește. Băncile nu mai pot acorda cu atâta înlesnire credite, (fiind constrânse, a fi rigide, atât de Legea Bancară, cât și de aceea a limitării dobânzilor sub măsura indicată de situația noastră de față săracă în capital numerar), inițiativa privată e intimidată de reformele prea multe și capricioase, cari au produs în ultimul deceniu o stare de nesiguranță în calculul rentabilității. Industria prosperează numai sub scutul unei protecții vamale exagerate ori încurajată de comenzile statului, în loc de a fi realizat sisteme și metode de producție, capabile de concurență cu străinătatea. Singuri muncitorii din fabrici, pentru a căror „voie bună“ se cheltuiesc atâtea parale, și se organizează inițiative oficiale, — au motiv de a fi mulțumiți. Meseriașii se plâng, că nu biruie greutățile și impozitele, cu tot protecționismul ce li se acordă în multe privințe.

Ca urmare nici profesiunile libere nu prosperează. Cariera de avocat a decăzut; medic particular abia mai găsești, și dintre cei cu 2—3 slujbe la stat puțini sunt mulțumiți, dacă nu cumva sunt specialiști reuțați. Profesorii și întreaga tagmă dăscălească își exteriorizează nemulțumirea în structura spirituală și morală ce o dau generațiilor de elevi, pe cari ni-i livrează. Ingineri ori arhitecți particulari abia găsim, toți se angajează ca funcționari la stat ori în industrii. O lipsă de încredere în puterile proprii, și încredere prea mare în „Casa de pensii“, îi face să fie excesiv de prudenți, nu riscă ceva pe cont propriu, ei se mulțumesc să stea totdeauna la părete, alegându-și slujbe ori slujbulițe cu „pensie“.

Ce ne lipsește?

Consiliul Superior Economic a pregătit un plan economic, care face dovada strălucită a bunului simț și a con-

tautului cu realitatea. Singură cetirea lui cu răgaz te înviorază, îți inspiră optimism și încredere nesdruncinată în viitor. Deci avem motive de a crede într'o îndreptare sigură a stărilor. Dacă s'ar elabora un program serios de conștiințioasă realizare a acelu plan, și dacă toate ministerele s'ar conduce după principiile fixate în el, s'ar schimba starea moștenită din regimul partidelor politice. Autorii acelu plan merită toată recunoștința, și ne miră faptul, că presa nu a dat atențiunea cuvenită acelei lucrări feteinice.

Ne nemulțumește faptul, că și azi se mai face paradă de vorbe goale. La radio, în cotidiane (suferim de o inflație a presei) și în diferite cuvântări auzim repetându-se fraze stereotipe, cuvinte fără conținut, cari revoltă pe omul cu bun simț. Chipurile, — se face propagandă! — Așa se vede, că nu au putut fi înlocuiți cu oameni noi toți meșterii verbului și ceice pățimesc de năravurile politice condamnate, iar eforturile lor de a se metamorfoza, ori nu sunt sincere, ori ineficace, ar fi mai bine să plece, făcând loc oamenilor faptelor, căci de vorbe goale suntem sățui.

Vieața noastră publică se sprijină și azi pe prea multe artificii, labirintul moștenit dela regimurile vechi nu a fost luminat.

Trebue să tindem spre o simplificare, și spre o adaptare a vieții publice la nevoile reale ale vieții noastre românești. Cu aceleași sacrificii, pe care le aducem azi, dar cu eforturi mai inteligente, se pot îndrepta stările, se pot curma nemulțumirile și se poate asigura o propășire.

Să ne ferim de imitarea nebuniei autarhice din Germania, care se va răzbuna amar, încât poate că urmările ei, le va avea de suportat întreagă Europa!

VERAX.

In semnul războiului.

In luna aceasta se împlinesc 21 ani dela armistițiul care a pus capăt războiului mondial. Atunci lumea întreagă a răsuflat ușurată de atâta vărsare de sânge și mizerie, și s'a apucat de refacerea economică, cu multă credință într'un viitor mai bun. Dar spectrul războiului nu a lăsat în pace popoarele, și

nici până azi echilibrul economic nu a putut fi restabilit. Sistemul unitar economic care a dominat lumea înainte de războiul mondial, s'a fărâmițat într'un sistem de multe economii mici în care fiecare stat aparte și-a îngădit interesele sale speciale. Numai state de tot mari, dispunând de numeroase colonii și spațiu mare economic, și-au putut organiza întru câțva vieja economică pe baze asemănătoare stărilor antebelice.

Între astfel de împrejurări firește că nu s'a putut desvolta între popoare aceea încredere și prietenie reciprocă, care este baza unui schimb comercial prosper. În unele țări s'au mai adăugat la nemulțumirile economice și cele de ordin etnic cari nu au putut fi satisfăcute în mod integral la încheierea păcii. Ostilitățile au fost deci în 1918 numai suspendate și dorul de răzbunare a mocrnit mai departe sub cenușe, așteptând momentul prielnic pentru un nou incendiu mondial, mai grozav decât cel trecut.

Iată deci că de trei săptămâni, ne aflăm într'un nou războiu. Incendiul nu a pătruns încă până la casa noastră, însă toate măsurile de siguranță trebuiesc luate pentru a preveni.

Sufletește războiul acesta nu ne-a găsit nepregătiți, căci se vorbea de el de ani de zile. Materialicește suntem mai bine pregătiți decât multe alte state mai mari ca noi. Aceasta este a se atribui împrejurării că suntem un stat agricol și poziției noastre geografice.

Într'o conflagrație ca cea prezentă, fiecare stat trebuie mai întâiu să se îngrijască de aprovizionarea populațiunii sale. Părerea străinătății este, că România este o țară unde curge lapte și miere. De fapt, ce privește alimentele, nu suferim nicio lipsă. Noi nu trebuie să ne temem de blocadă ca Anglia sau ca Italia. Cursul naturat al comerțului nostru a fost totdeauna spre vest, pe Dunăre sau pe uscat. Numai mărfurile cu volum mare, ca cerealele și cheresteaua luau calea maritimă spre marile porturi ale occidentului. Atâta vreme cât Dardanelele vor fi libere, comerțul nostru cu orientul european rămâne nestânjenit.

După cum vedem, interesele noastre economice zac și mai departe în debușurile de până acuma, dintre cari Germania a jucat totdeauna un rol foarte mare. Convenția noastră economică cu țara aceasta este consacrarea acestui fapt.

Isbucnirea războiului pune totuși în discuție executarea întocmai a acestei convenții, dat fiind că ea s'a încheiat pentru vremuri normale. Războiul în schimb poate modifica toate calculele pe care a fost bazată.

Noi, ca și toate țările din jurul nostru, suntem obligați a lua măsuri de precauțiune, pentru ca evenimentele să nu ne surprindă. Una dintre aceste măsuri este chemarea sub drapel a multor mii de oameni — mai cu seamă din clasa agricolă — cari

astfel nu mai pot participa la producția țării. Va rezulta de aici un manco și o stagnare de producțiune, care proporțional trebuie să se resimtă și la angajamentele noastre luate față de Germania. Și pe urmă cămașa e mai aproape ca cojocul. În primul rând trebuiesc satisfăcute nevoile noastre proprii, apoi ale vecinului.

Dacă deci, noi suntem la adăpost — în urma situației noastre geografice — de blocadă și capturări, acelaș lucru se poate spune și despre Germania în relațiile cu noi. Câtă vreme ea se va putea aproviziona cu alimente și unele materii prime din Ungaria, Polonia și dela noi, o blocadă pe mare și pe uscat nu îi va face mult rău. De aceea auzim voci din presa germană, că cu tot războiul, relațiile comerciale cu sud-estul european nu numai că trebuiesc păstrate, dar trebuiesc adâncite și mai mult. Trebuie să ținem cont de împrejurarea, că principiul acesta este vital pentru Germania, și executarea lui va fi urmărită și mai intens, dacă, prin eventuala cucerire a Poloniei de sud, vom avea — cel puțin vremelnic — o graniță comună cu Germania.

Perspectivile aceste ne îndeamnă, să luăm și noi măsuri din vreme, ca prin raționare și distribuire controlată sever, să ne punem la adăpost de lipsuri.

Aci aparține și înfrânarea speculei.

Războiul maritim, cu întregul convoiu de mizerii ce le face prin confiscări de mărfuri și scufundări de corăbii, va aduce cu sine de bună seamă și o scumpire a unor articole de prima necesitate. Scumpirea generală de altfel nu mai surprinde pe nimeni, deoarece este un fenomen care se afirmă de ani de zile în mod lent dar cu o fermă continuitate ascendentă.

Pentru fabricile noastre ca materie primă necesară putem considera bumbacul. O scumpire a lui atrage după sine scumpirea îmbrăcămintelor. Din motivul acesta o reducere a importului din cauza primejdiei războiului maritim, va avea ca urmare pentru noi o scumpire a traiului. În această categorie cad și ceaiul, cafeaua, orezul etc., și acele articole tehnice pe cari până acuma le importam din vestul Europei. Perspectivile sunt deci destul de îngrijorătoare și pentru a preveni o reducere a stocurilor existente, o acumulare de alimente și alte articole de prima necesitate în formă de stocări, a fost decretată ca pasibilă de sancțiuni.

În schimb statele industriale au tot interesul ca drumurile mărilor să rămână deschise. Anglia are nevoie, mai mult încă decât Franța și Germania de importul materiilor prime, și flota ei va suferi mai mult de atacurile submarinelor, după-cum se poate constata deja acuma, în a treia săptămână a războiului, când nu trece zi, ca un vapor sau altul să nu fie scufundat de submărinele germane. Statele aceste trăesc în perspectiva unor privațiuni și abnegațiuni de tot felul, cu

toate că s'au îngrijit din vreme de înmagazinarea unor imense cantități de alimente și materii prime de fabricațiuni de tot felul. Germania se laudă că are provizii de cereale pentru un an întreg, iar Anglia și-a asigurat stocurile necesare în Canada și alte colonii.

Toate măsurile de aprovizionare sunt însă numai paliative, și în vederea războiului maritim, foarte problematice. Fapt este că economia mondială și traficul de mărfuri internațional, sufăr deja acum imens în urma dezechilibrului provocat de războiu. Trei spații mari economice, ocupate de Franța, Anglia și Germania, au încetat de a mai lua parte în mod normal la traficul internațional. Scumpirea navlurilor va atrage după sine o scumpire generală a mărfurilor importate.

Afară de aceasta mai avem un capitol care poate mări și mai mult inconvenientul blocadelor. Acesta este noțiunea contrabandei. În vremuri mai vechi sub contrabandă de războiu se înțelegea introducerea clandestină de arme și muniții în țările beligerante. Azi noțiunea aceasta a câștigat imens în amploare, și statele beligerante au estins-o și asupra aprovizionărilor cu cereale, carne și alte alimente necesare populațiunii și armatelor. Scopul care se urmărește, este distrugerea bastimentelor cari duc astfel de produse în țările beligerante, și slăbirea rezistenței lor prin foame. O blocadă severă în această privință a Angliei, i-ar slei puterile în câteva luni, dat fiind că producția ei alimentară internă este aproape disparentă față de numărul populației și standardul ei de viață. Din motivul acesta Germania ca în 1914—18, a mobilizat special contra Angliei numeroasa ei flotă de submarine.

Dar de o astfel de interpretare a contrabandei vor suferi nu numai țările cari sunt în războiu, ci și statele neutrale. Noi fiind o țară exportatoare de alimente, numai cu mari riscuri vom putea exporta produsele noastre spre țările beligerante, cele mai importante cumpărătoare ale noastre. Vom utiliza deci căile cele vechi, pe Dunăre și pe uscat.

Ce privește piața de bani, de-o dată cu izbucnirea războiului, s'au accentuat în grad mai mare obișnuitele fenomene cari să produc când relațiile internaționale se complică și se tulbură. Este în firea omului grija pentru ziua de mâine și pentru avutul său. Unii, cari nu posed capitaluri în bancă, caută să-și asigure existența lor și a familiei de pe azi pe mâine, investindu-și micile economii în stocuri de alimente, haine, combustibil etc. Aceia cari au bani la bancă, îi cred mai siguri la ei acasă. Alții speculează cu ei. Numerarul la bănci se micșorează și se înmulțesc investițiile imobiliare. Spre norocirea noastră, situația noastră geografică ne face să stăm mai la o parte de direcția ofenzivelor.

În vremea neutralității din anii 1914—16 Țara Românească s'a umplut de aur, pentru ca în anii ur-

mători să-și piardă toată bogăția. Să grijim ca acumă când suntem România Mare, să nu pierdem foloasele neutralității noastre.

E. VANCU

Aspecte economice românești.

Țara noastră a avut din cele mai vechi timpuri un caracter pronunțat agricol. Cu toate tendințele moderne spre autarhie, specificul nostru de țară agricolă n'a putut fi mult schimbat.

Dacă cercetăm astăzi repartizarea după profesii și a populației noastre, găsim următoarea situație:

In agricultură	activează circa	78,2%
" industrie	" "	7,2 "
" comerț	" "	3,2 "
" transport	" "	1,7 "
" alte branșe	" "	9,7 "
		100%

Deci vedem că majoritatea covârșitoare a locuitorilor își câștigă existența din exploatarea pământului.

Dar agricultorii nu constituiesc numai cea mai numeroasă clasă a vieții noastre economice, ci sunt în acelaș timp și masa principală a națiunii, rezervorul românismului și totodată cea mai neaoșă parte a trunchiului românesc. De bună starea economică și socială a acestei mase românești, depinde prosperitatea țării noastre și progresul neamului nostru alături de celelalte națiuni.

Pentru atingerea acestor importante deziderate naționale, se cer realizate câteva probleme economice și sociale legate de agricultură, astfel:

Produsul muncii agricole să fie cât mai abundent. Fiind țară agricolă trebuie să putem produce cantități suficiente, care să acopere atât trebuințele proprii, cât și necesitățile schimbului.

Datele statistice ne arată că în anul trecut, produsele noastre în legătură cu agricultura au dat următoarele valori:

Produse vegetale:

Cereale	Lei	45.427 mil.
Plante alimentare	"	6.395 "
" industriale	"	3.113 "
Furaje	"	5.850 "
Fructe	"	5.887 "
Vinuri	"	3.040 "
	Total: Lei	69.712 mil.

Produse lemnoase:

Pădurile	Lei	8.500 mil.
Lemn din arbori fructiferi	"	100 "
" " " izolați	"	731 "
	Total: Lei	9.331 mil.

Produse animale:

Vite cornute	Lei 18.150 mil.
Cai	15.092 "
Oi	6.287 "
Porci	10.980 "
Păsări de curte	6.652 "
Albine	342 "
Viermi de mătase	9 "
Pește	540 "

Total: Lei 58.052 mil.

Recapitulând aceste date avem:

Produce vegetală	Lei 69.712 mil.
" lemnoasă	9.331 "
" animale	58.052 "

Total producție agricolă: Lei 137.095 mil.

Dar nu este suficient ca producția să fie abundentă, ci mai trebuie și o bună valorificare a ei, printr'un sistem de credite ieftine la timpul oportun și condiții favorabile de vânzare. Sprijinirea valorificării produselor agricole trebuie susținută cu toată sollicitudinea de către institutele noastre bancare, căci altfel agricultorul român cade pradă diferiților speculanți și majoritatea beneficiilor sunt înghițite de aceștia.

Producția agricolă mai trebuie sprijinită și din alte motive. Ea este una dintre ramurile noastre economice, care dă o mare cotă de produse exportabile. Ba în anii din urmă este chemată să umple și golul pe care tinde să-l lase petrolul în balanța noastră comercială.

O privire retrospectivă asupra valorii diferitelor produse exportate în ultimii cinci ani, va fi o dovadă concludentă despre această importanță a produselor agricole.

În anul 1934 exportul nostru a avut următoarea structură (după „Monitorul petrolului românesc“):

Petrol	Lei 7.214 mil.,	adică	52,8%
Cereale	2.831 "	" "	17,4 "
Lemne	1.470 "	" "	10,8 "
Diverse	2.591 "	" "	19,0 "
Total: Lei 14.106	milioane		100 %

În anul 1935:

Petrol	Lei 8.454 mil.,	adică	50,2%
Cereale	3.286 "	" "	19,7 "
Lemne	1.456 "	" "	8,8 "
Diverse	3.558 "	" "	21,3 "
Total: Lei 16.754	milioane		100 %

În anul 1936:

Petrol	Lei 8.960 mil.,	adică	41,3%
Cereale	6.842 "	" "	31,5 "
Lemne	1.685 "	" "	7,8 "
Diverse	4.216 "	" "	19,4 "
Total: Lei 21.703	milioane		100 %

În anul 1937:

Petrol	Lei 12.791 mil.,	adică	40,5%
Cereale	10.178 "	" "	32,2 "
Lemne	2.829 "	" "	9,0 "
Diverse	5.771 "	" "	18,3 "
Total: Lei 31.569	milioane		100 %

În anul 1938:

Petrol	Lei 9.311 mil.,	adică	43,2%
Cereale	5.258 "	" "	24,4 "
Lemne	2.466 "	" "	11,5 "
Diverse	4.499 "	" "	20,9 "
Total: Lei 21.534	milioane		100 %

Din compararea acestor date vedem, că produsele petrolifere cu toate că ocupă încă locul prim la export, totuși sunt în continuă scădere. De unde în anii 1934 și 1935 oscilau în jurul la 50% din valoarea exportului nostru, în următorii trei ani petrolul reprezintă numai aproximativ 40% din export; pe când cerealele dau un procent mereu în creștere, dela aproape 20% în primii doi ani, la circa 30% în ultimii trei ani. Deci se observă tendința fermă a cerealelor de-a completa lipsa petrolului.

Dar dacă produsele agricole au o importanță atât de mare în economia noastră, apoi pe bună dreptate se cade ca și agriculturii române să i se creeze condițiuni de viață socială la nivelul celorlalte clase productive. Pentru ca țăranul nostru să poată trăi pe o treaptă socială egală cu celelalte pături active ale populației, este necesară o proporție echitabilă între prețurile agricole și ale celorlalte ramuri de producție. Dacă vom recurge tot la rigiditatea cifrelor statistice, ca mijloc de dovadă, vom vedea că munca productivă a țăranului este cu mult mai slab plătită, decât în alte activități economice, încât nu poate să-și procure nici lucrurile strict necesare unui trai mai omenesc.

În comparație cu prețurile normale anterioare războiului mondial, produsele agricole prezintă actualmente următoarele urcări:

Grâul	de 28 ori mai scump.
Porumbul	27 " " "
Orzul	27 " " "
Răpăș	19 " " "
Vinul	24 " " "
Făina	28 " " "
etc., etc.	

Nu aceiași proporție de urcare o găsim azi și la alte articole de strictă necesitate, pe care agricultorul nu și le poate produce singur, astfel:

Bumbacul	de 58 ori mai scump
Hainele	58 " " "
Paltoanele	55 " " "
Cămășile	40 " " "

Ghetele	de 43	ori mai scump
Afa	42	" " "
Sarea	33	" " "
Orezul	46	" " "
Ceaiul	50	" " "
Cafeaua	80	" " "

De vreme ce produsele agricole pot fi vândute cu maximum de 28 ori mai scumpe decât înainte de războiu; apoi cum își va putea oare procura țaranul nostru obiectele strict necesare unui trai mai civilizat, când el trebuie să plătească pe acestea de 50 și chiar 80 de ori mai mult? Această diferență inadmisibilă dintre prețurile produselor agricole și comerciale sau industriale, este cauza principală a pauperizării clasei țărănești dela noi.

Pe lângă astfel de prețuri la produsele agricole, desigur că nici munca în agricultură nu este remunerată în condițiuni mai optime. Muncitorilor agricoli li s'au plătit următoarele salarii în anii trecuți:

Bărbați pălmași:

In anul	1935	Lei	33	pe zi
" "	1936	"	35	" "
" "	1937	"	41	" "

Femei pălmașe:

In anul	1935	Lei	26	pe zi
" "	1936	"	28	" "
" "	1937	"	32	" "

Copii pălmași:

In anul	1935	Lei	18	pe zi
" "	1936	"	18	" "
" "	1937	"	21	" "

Cu carul:

In anul	1935	Lei	117	pe zi
" "	1936	"	128	" "
" "	1937	"	143	" "

Cu plugul:

In anul	1935	Lei	139	pe zi
" "	1936	"	149	" "
" "	1937	"	168	" "

Rezultatul este, că standardul de viață al muncitorului agricol trebuie să fie foarte redus, dacă munca este atât de slab remunerată.

Dar aceste salarii mici din agricultură apar și mai insuficiente, dacă ne gândim că activitatea agricolă are un caracter sezonier și o mare parte a anului, brațele muncitorului de pământ, sunt condamnate la șomaj.

De aceea cunoscătorii acestei probleme se străduiesc să găsească țaranului român o ocupație permanentă și fiecare să aibă cel puțin atâtă proprietate agricolă, ca să-i fie asigurată hrana familiei sale și

să-i rămână un surplus suficient, destinat schimbului. Însă prin caracteristica specifică proprietății agricole de-a tinde spre fărâmișare, problema vieții agricultorului se complică din an în an, datorită creșterii anuale a populației și a pulverizării tot mai accentuată a pământurilor.

Pentru remedierea acestor neajunsuri din cea mai importantă ramură economică a țării noastre, se citează următoarele soluțiuni:

- Asocierea obligatorie a cultivatorilor mici;
- Exploatarea solului prin asociațiuni puternic încurajate.
- O reformă radicală a dreptului de moștenire;
- Comasarea pământurilor;
- Colonizări interne, etc.

Oricare ar fi mijloacele propuse pentru îndreptarea răului din economia noastră agricolă, este cert că nu trebuie precupețit nici un sacrificiu, pentru ca ridicând nivelul social și economic al clasei celei mai numeroase, să ajungem în acelaș timp la o mai bună stare generală în această țară, unde bogățiile naturale sunt o realitate.

L. B.

Decret Lege

pentru reglementarea schimbului cu străinătatea.^{*)}

ART. I. — Dela data publicării prezentului decret-lege, schimburile noastre cu străinătatea urmând să împlinescă necesitățile apărării și economiei naționale, ele se vor face în condițiunile prevăzute de acest decret lege.

Din valoarea exportului global în toate țările, vor trebui satisfăcute nevoile de import și plăți diverse în străinătate în proporțiile următoare:

1. O cotă de 45% pentru plăți de armament, furnituri de Stat, Serviciul datoriei publice, cheltuielile Oficiilor diplomatice în străinătate și orice alte plăți ale Statului.

2. O cotă de 30% pentru plăți de materii prime.

3. O cotă de 25% pentru plăți de produse necesare dezvoltării potențialului de producție, consumului intern, pentru transferuri financiare private, studii, turism, sănătate și orice alte plăți.

În cazul când sumele afectate pe baza cotelor de mai sus nu vor fi complet utilizate pentru scopul indicat la fiecare categorie, soldul neîntrebuințat va fi afectat categoriei următoare.

Măsurile necesare pentru aducerea la îndeplinire a acestor dispozițiuni se vor stabili prin jurnalul Consiliului de Miniștri, dat la propunerea ministerului eco-

^{*)} Publicat în Monitorul Oficial Nr. 215 din 17 Septembrie 1939, pag. 5420.

nomiei naționale, pe baza încheierilor delegației economice a guvernului.

ART. II. — Dacă împrejurările o vor cere, guvernul este autorizat să hotărască prin jurnal al Consiliului de Miniștri, dat la propunerea Ministrului Economiei Naționale, pe baza încheierilor delegației economice a guvernului:

a) Controlul și reglementarea exportului și importului în și din toate țările;

b) Restrângerea exportului în țările care introduce prohibițiuni sau restricțiuni la exportul mărfurilor interesând apărarea sau economia noastră națională;

c) Restrângerea exportului în țările în care se acumulează disponibilități de devize ce nu pot fi utilizate conform prevederilor art. I. al prezentului decret lege;

d) Prohibirea exportului de mărfuri indispensabile apărării sau economiei naționale;

e) Luarea de măsuri pentru a întâmpina pierderi pe care economia națională le-ar putea suferi prin eventuale deprecieri ale monedelor streine, deprecieri cauzate de starea de războiu sau de orice altă cauză;

f) Luarea de măsuri pentru a se evita riscurile de transport datorite stării de războiu;

g) Denunțarea acordurilor de plăți sau clearing care nu vor mai funcționa în mod normal și util din cauza stărilor de războiu;

h) Luarea de măsuri necesare pentru buna desfășurare a schimburilor noastre cu străinătatea, în conformitate cu art. I. al prezentului decret-lege și în vederea satisfacerii necesităților apărării și economiei naționale.

ART. III. — Din devizele provenite din exporturile de orice fel de mărfuri făcute cu începere dela 1 Octombrie 1939, 30% vor fi cedate la cursul oficial plus prima valutară de 38% Ministerului de Finanțe și depuse la Banca Națională a României. Restul de 70% se lasă direct la libera dispoziție a exportatorilor prin băncile autorizate cu credit nelimitat, pentru a fi utilizate în scopurile arătate la art. V. al prezentului decret-lege.

ART. IV. — Devizele rezultate din cota de 30% nu pot fi utilizate decât exclusiv pentru plățile de Stat și Banca Națională a României în străinătate.

ART. V. — Devizele reprezentând cota de 70% din valoarea exporturilor vor fi negociate de exportatori prin intermediul băncilor autorizate cu credit nelimitat, pentru plăți în străinătate pentru care s'a obținut autorizația prealabilă a Oficiului schimburilor cu străinătatea din Ministerul Economiei Naționale.

ART. VI. — Băncile autorizate vor negocia cota de 70% pentru contul exportatorilor, numai prin bursă și într'un termen de cel mult 15 zile dela cedarea cotei de 30% la Banca Națională a României.

Prin jurnal al Consiliului de Miniștri acest termen poate fi modificat. In cazul când devizele nu vor fi negociate înăuntrul termenului de mai sus, Banca Națională va avea dreptul să le achiziționeze la cursul oficial, plus prima valutară de 38 la sută.

ART. VII. — Se abrogă dispozițiunile anterioare privitoare la negociabilitatea devizelor, precum și la regimul compensațiilor.

ART. VIII. — Se anulează avantajele acordate prin jurnalele Consiliilor de Miniștri Nr. din și Nr. din, privitoare la exportul în compensație pentru plata automobilelor importate în piese detașate.

Timbrarea cererilor de înregistrare în registrul comerțului.

In Monitorul Oficial Nr. 208 P. I. din 6 Septembrie 1939 pag. 5316—7 a apărut următorul Decret Lege pentru completarea art. 4 § 30 din L. T. modificată la 1. IV. 1939:

Art. 1, Art. 4, par. 30, din legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice se completează cu următoarea dispozițiune:

„Prin mențiuni de orice fel în registrul comerțului, se înțeleg numai acelea prin care s'au schimbat elementele esențiale ale firmei comerciale, ca: înscrierea și modificarea firmei și emblemei, schimbarea obiectului sau duratei, majorarea sau diminuarea capitalului, schimbarea asociaților în societățile în nume colectiv și în comandită, înființarea și desființarea succursalelor sau agențiilor, fuziunea societăților, intrarea în lichidare, radierea firmei, achiziționarea și exploatarea de mărci de fabrică și brevete de invențiuni“

Expunere de motive.

Fără de interpretările diferite privitoare la taxarea mențiunilor de orice fel în registrul comerțului, în urma modificărilor aduse art. 4, par. 30, din legea timbrului din Aprilie 1939, prin alăturatul decret-lege se aduc următoarele precizări:

Legea timbrului nu a supus la taxare toate mențiunile care trebuiesc să fie făcute de către comercianți și societățile comerciale, în conformitate cu dispozițiunile art. 5—11 din legea pentru înființarea unui registru al comerțului.

Intenția manifestă a legiuitorului a fost după cum rezultă în mod evident din faptul că în cazul mențiunilor pentru majorarea de capital se percepe numai diferența dela o clasă la alta, de a taxa numai cererile din care rezultă o modificare, mărire sau schimbare în activitatea comercială a firmelor înscrise.

Taxa de timbru prevăzută de art. 4, par. 30, pentru mențiunile de orice fel, urmează, deci, a se percepe numai pentru mențiunile prin care s'ar schimba elementele esențiale ale firmelor comerciale, după exemplificarea introdusă în textul modificator ce se propune.

Mențiunile cerute de legea pentru înființarea unui registru al comerțului, care au un caracter pur informativ, publicitar, cum ar fi de exemplu: numiri sau revocări de procuriști, modificări aduse regimului matrimonial, schimbarea sediului, modificări aduse în compunerea consiliului de administrație, comitetului de direcție, cenzorilor, publicarea hotărârilor adunărilor generale, acordări și retrageri de drepturi de semnătură etc., întrucât nu sunt acte care să provoace modificarea elementelor esențiale ale comerțului, nu sunt supuse decât la taxa de timbru de petiție, prevăzută de art. 4, par. 1.

În consecință, numirile sau revocările de procuriști nu se vor mai taxa cu Lei 5.000.

Contul Profit & Pierdere*)

A vorbi despre un cont așa de cunoscut și despre funcțiunea lui, ar părea fără nici un rost între contabili. Și cel mai umil din cei ce sunt sortiți să aplice Contabilitatea, indiferent în ce domeniu al vieții economice s'ar afla, necum unul din cei chemați să învețe pe alții cum se ține o contabilitate, s'ar simți jignit dacă i-ai spune că nu cunoaște funcțiunea contului Profit și Pierdere. Așa am crezut și eu, și nu m'ași fi gândit niciodată să aduc în discuția unei reviste de specialitate această chestiune, dacă nu s'ar fi ivit prilejul de a constata că pot fi mai multe păreri, în privința funcțiunii contului Profit și Pierdere. Și atunci m'am hotărât să pun în discuțiune această chestiune și să rog pe toți contabilii, dar mai ales pe colegii cari împrăștie de la catedră învățătura Contabilității, să se pronunțe, pentru a se putea cunoaște adevărul în funcțiunea acestui cont.

La o școală li se spune elevilor că rezultatele se trec la conturi speciale cu denumiri cari să arate natura rezultatelor, urmând ca apoi aceste conturi să fie concentrate într'unul singur — Profit și Pierdere — iar la altă școală i se dă contului de Profit și Pierdere un rol dublu: acelu de a colecta soldurile conturilor de rezultate, dar și acelu de a înregistra direct unele rezultate, fără vre-o justificare logică, ci după bunul plac al acelu ce ține contabilitatea, funcționând în acest din urmă caz ca un cont de rezultate propriu zis. Acest fel de a vedea l'am întâlnit și la un examen de contabili autorizați, unde am găsit câți-va candidați

*) Revista Generală de Comerț și Contabilitate, Nr. 8, anul 1939.

cari au trecut direct la Profit și Pierdere dobânzile cuvenite creditorilor la facerea bilanțului, rezultatele constatate la mărfuri, diferențele de curs la efectele publice, și firește și amortismentele. Așa fiind, este nevoie să se clarifice care este funcțiunea contului Profit și Pierdere.

După părerea mea, acest cont nu poate avea de cât rolul de colector, după cum îl arată și denumirea, Profit și Pierdere însemnând totalitatea rezultatelor pozitive și negative, rezultate înregistrate la conturi speciale în momentul constatării lor. Când spunem amortismentul mobilierului înțelegem acel rezultat negativ, reprezentând deprecierea mobilierului în urma întrebuițării lui. Acest rezultat negativ îl constatăm numai cu ocazia facerii Inventarului și a încheerii Bilanțului și trebuie înregistrat la un cont special, „Amortismentul mobilierului“ sau „Amortismente“ dacă avem mai multe valori supuse amortizării, ca: mașini, imobile, sau cheltuieli amortizabile. Faptul că ne găsim în momentul facerii Bilanțului nu ne poate îndreptăți de a trece asemenea rezultate direct la contul de Profit și Pierdere, pentru simplu motiv că în ultimă analiză tot acolo va merge. Pe baza unei asemenea argumentări ar trebui atunci ca toate rezultatele, chiar din momentul când sunt constatate, ca dobânzile, cheltuielile generale, diferențele de curs, etc., să fie trecute de-a-dreptul la Profit și Pierdere. Sau, mergând mai departe cu această logică, să le trecem de-a-dreptul la capital, fiindcă și Profit și Pierdere se soldează la urma urmei tot prin Capital. Se poate obiecta, că prin crearea contului special „Amortismentul mobilierului“ sau „Amortismente“ nu am avea de înregistrat de cât un singur post, și acesta nu ar merita deschiderea unui cont special, din moment ce urmează să fie soldat aproape imediat prin Profit și Pierdere, împreună cu celelalte conturi de rezultate.

Deci pentru o chestiune de timp și de lucru, să se provoace confuziune în loc să se caute să avem cât mai multă claritate!

Funcțiunea contului Profit și Pierdere este și trebuie să rămână numai aceea de colector al tuturor rezultatelor înregistrate la diferitele conturi speciale, cari să ne arate precis natura lor, chiar dacă aceste conturi ar avea numai un singur post, și ar apărea numai la facerea inventarului. Acest cont va lua naștere numai când, după ce s'a terminat cu punerea de acord a registrelor cu inventarul, se redactează cele două articole, cari soldează conturile de rezultate debitoare și creditoare. Numai așa fizionomia lui va apărea limpede și fără echivocuri.

Aștept părerea colegilor și mai ales a autorilor de manuale de contabilitate.

Prof. AUR. ALEXANDRESCU
Constanța.